

Capitolul 6

Ce a făcut posibil crucea?

Când Galatenii au ascultat Evanghelia vestită de Pavel inima lor a fost atrasă spre Mântuitorul și spre făgăduința vieții veșnice. Prin influența unor farisei care nu înțeleseră încă ce înseamnă neprihănire prin credință, bisericile Galatiei au început să treacă sub vechiul legământ crezând că vor primi făgăduința prin păzirea Legii. Cu toate că nici cei ce cereau tăierea împrejur nu păzeau Legea (versetul 13), aceștia le cereau convertiților din bisericile Galatiei să renunțe la libertatea pe care o aveau în Hristos și să-și pună pe umeri un jug pe care nici iudeii nu l-au putut duce. Acest jug nu a fost cerut de Dumnezeu, pentru că El a oferit întotdeauna mântuirea prin har și credință. Oamenii care au căzut în robia păcatului trebuie ajutați să vadă minunata realitate a mântuirii prin credință și neprihănirea pe care o aduce de viață o aduce.

O faptură nouă – iată ce ne prezintă Epistola către Galateni. Un om nou în Hristos. Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu, pe care trebuie să o credem și prin Duhul să o trăim.

După cum Biblia ne prezintă două¹⁴ legi — una neschimbătoare și veșnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie — tot astfel sunt două legăminte. Legământul harului a fost făcut întâia dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduință divină — că sămânța femeii urma să zdrobească capul șarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare și sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credința în Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viața veșnică, cu condiția credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, patriarhii au primit nădejdea mântuirii.

Același legământ a fost reînnoit față de Avraam în făgăduința: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22: 18). Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3: 8, 16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Legământul cu Avraam menținea, de asemenea, autoritatea Legii lui Dumnezeu. Domnul S-a arătat lui Avraam și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii fără prihană” (Geneza 17: 1). Mărturia lui Dumnezeu cu privire la servul Său credincios a fost: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele” (Geneza 26: 5). Și Domnul i-a spus: „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine” (Geneza 17: 7).

Deși acest legământ a fost făcut cu Adam și reînnoit cu Avraam, a putut fi ratificat numai la moartea lui Isus Hristos. El existase în chip de făgăduință a lui Dumnezeu de la cea

---

¹⁴ Legea morală care este sfântă, dreaptă, bună și veșnică și din care fac parte cele zece porunci și legea ceremonială, care a fost dată cu scopul de a exemplifica felul în care Dumnezeu poate oferi iertare.

dintâi comunicare făcută cu privire la mântuire; fusese primit prin credință; și cu toate acestea, când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit un legământ nou. Legea lui Dumnezeu stătea la baza acestui legământ, care în principiu era un acord pentru a-i aduce din nou pe oameni în armonie cu voința divină, așezându-i într-o poziție în care puteau asculta de Legea lui Dumnezeu.

Un alt contract — numit în Scriptură „vechiul legământ” — a fost încheiat între Dumnezeu și Israel, la Sinai, și a fost apoi ratificat prin sângele jertfei. Legământul avraamic a fost ratificat prin sângele Domnului Hristos și a fost numit „al doilea” sau „noul” legământ, deoarece sângele cu care a fost sigilat a fost vărsat după sângele primului legământ. Faptul că noul legământ era valabil în zilele lui Avraam reiese în mod clar din aceea că a fost confirmat atunci atât prin făgăduință, cât și prin jurământul lui Dumnezeu, cele „două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6: 18).

Dar, dacă legământul avraamic conținea făgăduința mântuirii, de ce s-a mai făcut un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoașterea de Dumnezeu și a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și mila Sa, pentru ca ei să fie făcuți să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roșie, unde, fiind urmăriți de egipteni, scăparea părea că este imposibilă. Aceasta pentru ca ei să-și poată da seama de totala lor neputință, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum și de faptul că El lucruse izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu și de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. El și-i alipise de Sine, ca Eliberator al lor din robia trecătoare.

Dar mai era un adevăr, mult mai mare, care trebuia să fie înscris în mintea lor. Trăind în mijlocul idolatriei și al corupției, ei nu aveau o concepție dreaptă cu privire la sfințenia lui Dumnezeu, la păcătoșenia fără margini a inimii lor, la faptul că în ei înșiși nu aveau nici un pic de putere pentru a da ascultare Legii lui Dumnezeu, precum și la nevoia lor după un Mântuitor. Toate acestea trebuia să le învețe.

Dumnezeu i-a adus la Sinai, unde și-a descoperit slava, le-a dat Legea Sa și făgăduința unor mari binecuvântări, cu condiția ascultării: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu.... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19: 5-6). Poporul nu și-a dat seama de păcătoșenia inimii lor și de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să țină Legea lui Dumnezeu; și, în mod pripit, au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Având impresia că sunt în stare să realizeze propria lor neprihănire, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exod 24: 7). Ei au fost martori ai proclamării Legii într-o măreție înspăimântătoare și au tremurat de groază înaintea muntelui; și, cu toate acestea, n-au trecut decât câteva săptămâni și au rupt legământul cu Dumnezeu, s-au plecat până la pământ și s-au închinat înaintea unui chip cioplit. Ei nu mai puteau nădăjdui în bunăvoința lui Dumnezeu pe temeiul unui legământ pe care îl călcaseră; și acum, văzându-și păcătoșenia lor și nevoia de iertare, au fost aduși în situația de a-și da seama de

nevoia lor după un Mântuitor, descoperit în legământul avraamic și preînchipuit în jertfele aduse. Acum, prin credință și iubire, au fost legați de Dumnezeu ca Izbăvitor al lor din robia păcatului. Acum erau pregătiți să prețuiască binecuvântările noului legământ.

Condițiile „vechiului legământ” erau: ascultă și vei trăi. „Să le împlinescă omul, ca să trăiască prin ele” (Ezechiel 20: 11; Leviticul 18: 5); dar „blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le va face” (Deuteronomul 27: 26). Noul legământ a fost întemeiat pe „făgăduințe mai bune” — făgăduința iertării păcatelor și a harului lui Dumnezeu de a înnoi inima și a o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ... le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31: 33-34).

Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roadele Duhului”. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El. Prin profet, El declară despre Sine: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40: 8). Iar când era în mijlocul oamenilor, El a spus: „Tatăl Meu nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut” (Ioan 8: 29). Iată ce a făcut crucea!

Apostolul Pavel arată lămurit legătura dintre credință și Lege în cadrul noului legământ. El zice: „Fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos”. „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum, noi întărim Legea.” „Căci lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere” — ea nu putea să-l îndreptățească pe om, pentru că, în natura sa păcătoasă, el nu putea să țină Legea — „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimitând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 5: 1; 3: 31; 8: 3-4).

Lucrarea lui Dumnezeu este aceeași în toate timpurile, deși sunt diferite trepte de dezvoltare și diferite manifestări ale puterii Sale, pentru a putea face față nevoilor oamenilor din diferite timpuri. Începând cu prima făgăduință a Evangheliei, coborând prin timpurile patriarhale și iudaice și ajungând până în vremurile noastre, are loc o desfășurare progresivă a scopurilor urmărite de Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul preînchipuit în ritualurile și ceremoniile legii iudaice este același cu Cel descoperit în Evanghelie. Norii care învăluiau ființa Sa divină s-au dat la o parte; ceața și umbrele au dispărut și Isus, Răscumpărătorul lumii, Se descoperă. El, care a proclamat Legea pe Sinai și care i-a dat lui Moise preceptele legii ceremoniale, este același care a rostit Predica de pe

Munte. Marile principii ale iubirii lui Dumnezeu, pe care le-a prezentat ca temelie a Legii și profețiilor, sunt numai o repetare a ceea ce i-a spus prin Moise, poporului evreu: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Deuteronomul 6: 4-5; Leviticul 19: 18). În ambele dispensațiuni, Învățătorul este același. Cerințele lui Dumnezeu sunt aceleași. Căci toate pornesc de la Cel, „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1: 17).

Concluzie:

Epistola către Galateni ne-a arătat care este relație dintre legăminte, credință, lege și neprihănire. În loc de a fi folosită pentru a lăsa oamenii în păcatele lor această scrisoare inspirată ar trebui promovată pentru a le arăta posibila eliberare de sub robia păcatului. Păcatul poate și trebuie învins în viața fiecărui credincios.

Când Domnul Isus a părăsit cerul pentru a veni pe pământ și a deveni una cu noi El a venit purtând cu Sine gândul că în sângele Său există eliberare de sub robia păcatului. Și într-adevăr, sângele care a curs la Golgota și care acum este prezentat în fața tronului harului are încă puterea să ne curățească de orice nelegiuire.

De pe fiecare pagină a acestei epistole răsună cu putere chemarea la o încredere neclintită în puterea sângelui lui Hristos, la o credință neînfrântă în puterea lui Dumnezeu și în făgăduințele Sale. „Îndrăzniți” au fost cuvintele Domnului Hristos și după cum Iov a îndrăznit să creadă, deși totul în jurul său era întuneric, tot așa trebuie să ne ridicăm și noi privirile spre ceruri, spre locul unde Marele nostru Preot ne reprezintă înaintea Tatălui și să credem că păcatul nu mai este o piedică pentru cel ce crede cu adevărat.

TESTUL 6

Nume și prenume:

Nota:

Faceți un rezumat al Epistolei către Evrei: